

The background of the entire image is a dark, atmospheric scene of a wooden bridge in a forest. The bridge is made of wooden planks and has a metal railing. The forest is filled with moss and hanging vines, creating a sense of decay and mystery. At the far end of the bridge, there is a bright light source, possibly a pair of headlights, which illuminates the path forward. The overall color palette is dark and moody, with shades of brown, black, and a touch of green from the moss.

MÝTNÉ

CHERIE PRIEST

HOROR

MÝTNÉ

The Toll
Copyright © 2019 by Cherie Priest
All rights reserved.

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zuzana Vrbová, 2020
Cover © Sabina Chalupová, 2020
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-7642-826-3 (pdf)

Cherie Priest

MÝTNÉ

F**O**B**O**S

Obsah

- 1 | **STAYWATER, GEORGIE** | 7
- 2 | **STÁTNÍ SILNICE 177** | 16
 - 3 | **DO MĚSTA** | 32
 - 4 | **ZAPADÁKOV** | 47
- 5 | **FORTO, GEORGIE** | 62
 - 6 | **PARKOVIŠTĚ** | 80
 - 7 | **U ŽÍZNIVCE** | 92
- 8 | **HOTÝLEK U MAUDE** | 99
 - 9 | **STARÉ DÁMY** | 115
- 10 | **PIZZERIE U PAULIEHO** | 121
- 11 | **POLICEJNÍ STANICE** | 131
 - 12 | **HAZELHURST** | 144
- 13 | **BÝVALÁ KNIHOVNA** | 153
 - 14 | **U DAVEA** | 163
- 15 | **U DAISY A CLAIRE** | 178
- 16 | **NEČEKANÁ NÁVŠTĚVA** | 191
 - 17 | **U DAISY A CLAIRE** | 201
 - 18 | **VEN** | 208
- 19 | **TĚSNĚ PŘED** | 216
- 20 | **BEZPROSTŘEDNĚ POTÉ** | 227
 - 21 | **POSLEDNÍ ŠANCE** | 235
 - 22 | **PĚŠINA** | 243
 - 23 | **VE TMĚ** | 250
- 24 | **TAJNÉ ZÁSoby** | 260
 - 25 | **MOST** | 264
 - 26 | **BRÁNA** | 270
 - 27 | **SETKÁNÍ** | 277
- 28 | **Z POSLEDNÍCH SIL** | 291
 - 29 | **U JESS** | 306
- PODĚKOVÁNÍ** | 321

*Tuto knihu věnuji Dr. Lindě Jackové,
která právě kandiduje do floridské
sněmovny reprezentantů. Až tato kniha
spatří světlo světa, bude už Linda buď
aktivně působit v Tallahassee za okres
Pasco (36. okrsek)... nebo se zkrátka
uchýlí blíž k domovu jako soukromá osoba.
Její odvaha, trpělivost a statečnost pro
mě představovaly jiskru naděje v době,
kdy jsem ji kolem sebe značně postrádala.
Ať už zvítězí, či nikoliv, tahle kniha je pro ni.*

STAYWATER, GEORGIE

„Co ti o zahradničení nikdo neřekne, je, kolik havěti musíš zabít, když to chceš dělat pořádně.“ Daisy Spratfordová, která stála rozkročená v zarostlé zahradě za domem zvaným Hazelhurst, zasekla rýč do země a rozpúlila malého červa ve dvě. Pak pomocí lopatky odhodila jednu půlku směrem k ptačímu krmítku a druhou do zahradní fontány s kalnou, zelenou vodou, v níž nějakým zázrakem stále ještě žily ryby. „Nikdo ti neřekne, kolik musíš zabít hmyzu, brouků... a malých růžových potvůrek, ať už hrabošů nebo myší. Nedokážu je rozeznat, dokud jsou takhle malí. Bez srsti vypadají všichni stejně.“

„Co na tom záleží,“ odpověděla jí sestřenice Claire, aniž by vzhlédla od pletení. Seděla v houpacím křesle, jednou nohou se pravidelně odpichovala od země a pohupovala se do rytmu cvakání pletacích jehlic.

„Záleží na tom vránám a kočkám. A taky támhle Freddiemu. Dělán jim tím službu a laskavost. Tak je to.“

„Pokud ovšem nejste myš.“ Cameron seděl na okraji verandy a nohama houpal ve vzduchu – dost možná právě nad místem, kde se nacházel Freddie, jejich zdomácnělá korálovka, což bylo také vše, co o něm věděl. Freddie mu nijak nevadil a stejně tak ho nijak zvlášť nesužovala myšlenka na ubohé růžové hlodavce zmítající se na lopatě jeho kmotry. Cameron zkrátka jen rád lidem oponoval. Pokrčil rameny a pokračoval: „Nebo hraboš, nebo cokoliv jiného. Prostě jen říkám, že záleží na úhlu pohledu.“

Obě ženy se na něj nesouhlasně podívaly.

„*Úhel pohledu,*“ namítla Daisy pohrdlivě svým typickým jižanským přízvukem. „Pokud jde o mě, tak já se chci v létě dočkat rajčat, dýní a taky okurek. Už tak je tu dost škůdců, než abych ty malé růžové potvůrky nechávala vyrůst v hnědá dlouhoocasá stvoření, co se budou jenom dál množit. Oni totiž nezůstávají jenom na zahradě, víš? Podhrabou se pod dům a usadí ve zdech.“

„A taky ve Freddie,“ dodala Claire a na důraz pozvedla svoji jehlici.

Daisy zavrtěla hlavou. „Jenže to nestačí.“ Znovu svým rýčem něco rozpůlila, ale tentokrát to byl možná jen kořen nebo kus hlíny. „Na to by byla potřeba celá armáda hadů, abychom se jich úplně zbavili.“

Cameron jí nevěnoval pozornost. Nebyl přehnaně choulostivý, ale zkrátka ho nezajímalo, co Daisy zabila tentokrát. Také měl rád rajčata a o pěstování nic nevěděl – tedy kromě toho, co se dozvěděl onehdy, když mu Daisy nabídla svoji podivnou lekci zahradničení. Tenkrát ji sledoval a popíjel u toho citronádu říznutou Jackem Danielsem.

Obě jeho kmotry, kterým bylo již přes osmdesát, určitě o jeho zálibě v Jackovi věděly. Měly přehled o všem, co se šustlo

v okruhu nejméně sta mil, takže jim určitě neunikla ani whisky, kterou si občas dopřával. Lahev nicméně zůstala na svém místě, což si Cameron vyložil jako souhlas.

Obě dámy totiž dokázaly dát jasně najevo svůj nesouhlas, když na to přišlo.

Cameron se domníval, že v sedmnácti je už dost starý na to, aby se mohl napít. Nebo aby mohl jít k volbám nebo třeba do války. Ne že by se o něco takového zajímal či snažil, ale někteří lidé takovým věcem přikládají význam. Jemu však nejvíc záleželo na jeho tajném usrkávání Jacka.

Daisy si na hlavě upravila slaměný klobouk a do bílé bavlněné rukavice si nasypala trochu semínek.

Claire svižně cvakala jehlicemi. „Bude pršet.“

„No a?“ Daisy si z čela setřela tenkou vrstvu potu, ačkoliv venku ještě nebylo žádné teplo. Rozhodně ne takové, jaké přijde za měsíc či za dva. Ještě ani nelítali komáři. Stežší se dalo mluvit o začátku jara.

Claire pohlédla na Camerona. „Až se rozprší, budu potřebovat pomoc dojít dovnitř.“

„Víte přece, že se o vás postarám, slečno Claire. Jakmile jen na tváři ucítíte první kapičku deště, bleskově vás doprovodím do salónku,“ slíbil.

„Jsi hodný hoch. Většinou.“ Očima přejela své dílo, které jí viselo z jehlic. Konečně začínalo nabírat nějaký tvar – modro-zelený vzor. Žádné palčáky či rukavice. Ani dětská příkrývka. Na tohle všechno už bylo příliš teplo.

V městečku Staywater bylo vždycky buď příliš horko, nebo zase příliš zima.

Cameron přemýšlel, jestli to tak připadá jen jemu, nebo to tak vnímají všichni. Jejich dům měl sice asi v polovině všech oken zabudované klimatizační jednotky a podlaha byla vytápěná

plynem, ale nějak si nemohl vzpomenout, kdy naposledy tyhle mechanismy slyšel zapnuté. Bůhví, jestli vůbec fungovaly.

Houpání jeho nohou nabralo na rytmu a Claire se k němu přidala, dokud si nevyměnili role.

Raz, dva. Raz, dva. Raz, dva.

Jestli tohle mělo být ideální počasí, mohlo by se ještě o trochu víc snažit. Přemýšlel, že si sundá pruhované tričko s knoflíky, jehož rukávy měl vyhrnuté nad předloktí, a dojde si dovnitř pro svetr.

Přemýšlel o tom.

Pletací jehlice hbitě nabíraly jedno očko za druhým a Claire se dál pohupovala v křesle.

„Už zase nad něčím dumá,“ zamumlala Daisy.

Claire tiše odpověděla: „Nudí se.“

„Pro kluka jeho věku je to nudné město. Za pár let začne zabíjet čas u Davea v baru – nebo jak se ta putyka teď jmenuje – a už nebude muset potají chodit do našeho sekretáře na whisky. Ono ho to totiž baví, víš? Krást nám tajně whisky.“

„Stejně už u Davea tráví hodně času, ale nemyslím si, že mu tam nalijou. Chodí tam za tou ženskou.“

Daisy nespokojeně mlaskla. „S tou ženskou jsou jenom potíže. Ale stejně je na něj moc stará.“

„Ona to vidí stejně, tak alespoň v tom se shodneme. Někdy bychom mu měly říct, co je zač a co provedla. Nejspíš nám nebude věřit, ale možná taky ano. Bylo by pak pro něj snazší odejít, až nastane ten správný čas.“

Daisy odsekla: „O tom ani slovo!“

Cam zíral do prázdna. Nohama dál kýval do rytmu pohupování jeho kmotry. Jeho paty však narážely do mřížoví ve spodní

části verandy. Bylo pokryté tenkou vrstvou zaschlé hniloby a odlupující se základové barvy. Pod nárazem jeho nohou dřevo praskalo, ale on nepřestal.

„Už bychom se s tou představou mohly smířit,“ řekla Claire. „Dospívá a jednou možná odejde. Beztak by to bylo nejlepší. Víš to stejně dobře jako já.“

„Ale všichni tu teď zůstávají, když už je to bezpečné.“

Claire zavrtěla hlavou. „Ne, nezůstávají.“ Jehlice jí v rukách hbitě kmitaly. „A nevíme, jestli je to bezpečné.“

Daisy dál neúnavně zasekávala rýč do země. „Většinou tu zůstávají,“ poupravila své tvrzení. „A většinou je to bezpečné. Krom toho, kam by asi tak šel?“

„Někam dál od Forta a močálu. Kamkoliv by chtěl.“ Claire se ohlédla přes rameno. Camovy nohy se dál kymácely nahoru a dolů, dopředu a dozadu. Mřížování dál drželo na svém místě, a jestli se někde tam dole schovával Freddie, byl také v pořádku. Nejspíš už si ale našel klidnější místo pod schody u dveří, kde mohl narazit i na větší svačinku než jen na holá hlodavčí mláďata.

„Cameron by nás tu nenechal samotné.“

„Nebudeme žít věčně. K čertu, moc času už nám nezbyvá.“

„Ne, to nezbyvá.“ Daisy zaťala čelisti, pevně sevřela rýč a vrhla se na cvrčka v hlíně, dokud z něj nezůstaly jen malé svíjející se černé kousky. Pak se zastavila. „Ale když bude znát pravidla a bude se jimi řídit, pokud jde o... Tak tu klidně může zůstat s námi.“

Claire neměla chuť se hádat, protože jinak by vypadla z rytmu, neboť Cameron si právě odkašlal. „Máš žízeň, zlato?“ zeptala se ho. „Nechceš si dojít pro další sklenku citronády?“

„Hm... Ne, ještě mám.“

Zbývala mu ještě půlka sklenice. Roztávající kousky ledu o sebe zacinkaly, když zatřásl sklenicí. Kapky vody z oroseného

skla mu stekly až na zápěstí. Znovu se napil – tentokrát si dal pořádný lok, který mu rozpálil hrdlo – a dalšími dvěma velkými doušky sklenici dopil. Zvedl ji a zatřásl s ní. Kostky ledu do sebe narážely a zvolna se začaly rozpouštět v drť.

„Dáš si ještě?“ zeptala se Daisy.

„Ne, madam. To už stačí. A podívejte – už začíná poprchávat. Měla jste pravdu s tím deštěm, slečno Claire. Asi bych vám teď měl pomoci dovnitř.“

„Je to jen malá sprška,“ odpověděla, když zamžourala k obloze. „Ale určitě se ještě pořádně rozprší. Dobrá, podej mi moji tašku s pletením. Jestli začne foukat vítr, celá promoknu.“

Postavil se, protáhl a pak zvedl bavlněnou brašnu plnou pletacích jehlic, klubíček přízí a bůhví čeho všeho, co v ní jeho kmotry nosily, když měly v plánu něco vyrábět, nebo to alespoň předstíraly. Přehodil si ji přes rameno a pak se sklonil, aby pomohl Claire, která trpěla lehkou nadváhou a těžkou artritidou, a možná nebyla tak nesoběstačná, jak předstírala – ale jemu to bylo fuk, pomohl by jí tak či tak. Svoji hůl měla položenou vedle tašky s pletením, ale vždycky lamentovala, jak je pro ni těžké vstát nebo se posadit bez Cameronovy pomoci.

Daisy se o sebe starala sama a tak jí to i vyhovovalo. Stejně na ni ale zavolal: „Chcete, abych vám také pomohl, až odvedu dovnitř slečnu Claire?“

Zavrtěla hlavou. „Není třeba. Stěží krápe a těch pár věcí snadno uklidím.“

Vzal ji za slovo a pomohl kmotře číslo jedna do jejího oblíbeného křesla, vedle nějž stála lampička se stínidlem, o kterém zarputile tvrdila, že se jedná o vzácný skleněný kousek od Tiffanyho, i když šlo nespíš o výrobek z umělé hmoty zakoupený někde v tuctovém obchoďáku. Obloha byla zatažená a uvnitř domu vládla tma, ačkoliv nebyl ještě ani pozdní večer, ani brzké

ráno. A tak Cam lampičku rozsvítil, jelikož předpokládal, že se Claire vrátí k pletení nebo sáhne po jedné z knížek, které si nechávala poblíž svého oblíbeného hnízdečka.

Daisy mu sice řekla, že nářadí uklidí sama, ale Cam se stejně vydal zpátky do zahrady. Nechal vedle zábradlí položenou sklenici, a kdyby si toho všimla, musel by ji pořád dokola poslouchat.

Sledoval její hubenou, shrbenou postavu. Byla ale silnější, než vypadala. Táhla za sebou vozík a v něm křeslo a veškeré svoje zahradní náčiní. Mířila do kůlny, jejíž střecha byla už natolik zrezivělá, že stěží poskytovala přístřeší – ale stále to bylo lepší než nic. Klobouk na hlavě jí s každým krokem nadskakoval.

Natáhl se pro zapomenutou sklenici a vylil roztátý led na zem.

Děšť nijak nezesílil a Cameron pochyboval, že Claire měla pravdu, když předpovídala, že se ještě pořádně rozprší. Znovu nakoukl do domu. „Asi si zajdu do města, pokud nemáte nic proti,“ oznámil.

„Počkej ještě na Daisy, než...“ Claire se zarazila, když zaslechla Daisiny kroky na verandě. Dřevěná prkna pod ní vrzala a zábradlí šponovalo.

„Než co?“ zvolala její sestřenice, zatímco stoupala po schodech.

„Chtěla jsem jen říct, že má počkat, než se vrátíš dovnitř,“ hulákala Claire. Když se pak Daisy objevila ve dveřích, ztišila hlas.

„Začínáš být na stará kolena paranoidní.“

„A co kdybys upadla a zlomila si kyčel? A Cameron by už byl na cestě na náměstí? Sama bych ti nijak nepomohla.“

Cameron se do toho vložil. „Máte přece mobily.“

„Sotva tu věc umím používat,“ odvětila Claire.

„Minulý pátek vám to docela šlo, když jste si objednávala pizzu,“ zakřenil se.

Daisy si hlasitě povzdechla a zavřela za sebou síťové dveře. Opřela se o futro a začala si vydlobávat špínu zpoza nehtů. „Já mám svůj mobil v kapse u zástěry a už se těch tlačítek nebojím. Neměj o nás strach,“ řekla Camovi. „Budeme v pořádku, jako vždycky.“

„Jako vždycky,“ zopakoval po ní.

Všechno ve Staywateru bylo pořád stejné – jako vždycky.

Natáhl se k věšáku pro svoji lehkou bundu, jen pro případ, že by ji potřeboval. Pak otevřel síťové dveře, vyšel ven a znovu je za sebou zavřel. Kdyby staré dámy chtěly, aby zavřel i vchodové dveře, jedna z nich by ho upozornila. Druhá by jí pak oponovala. A pak by se spolu hašteřily tak dlouho, že než by se k něčemu dobraly, byla by už půlnoc a on by tam stále stál a čekal, až se dohodnou.

Prostě jako vždycky.

Cameron Spratford žil s Claire a Daisy už od doby, co byl batole. Jeho rodiče ho jednoho dne zanechali na prahu domu Hazelhurst. Byl přivázaný ke klice jako opuštěné štěně před útulkem.

Pokud to tedy byli jeho rodiče, kdo ho zanechal na cizím prahu a utekl. Vlastně to mohl být kdokoliv.

A taky to všechno mohlo být mnohem horší. Když se obzvlášť nudil, detailně si představoval nejrůznější varianty, jak se jako dítě stal obětí hrůzných, nepopsatelných činů.

Možná že ho uvázali ke kánoji a poslali po vodě v nedalekém močálu. Nebo ho jen tak odložili v zavinovačce do některé z mnoha opuštěných budov, kterými městečko Staywater oplývalo, jelikož už mělo svá nejlepší léta dávno za sebou. Nebo ho někdo dokonce mohl uvázat ke stromu v lesích na jihu Georgie – napospas vlkům.

Jsou vůbec v Georgii vlci?

Zastavil se a zamýšleně se zadíval do nebe. Lehký opar mlhy mu orosil obličej a on si ho otřel předloktím.

Nejspíš ne, došel k závěru.

Tak teda kojoti. Možná ho vychovali kojoti nebo jeleni, nebo cokoliv, co bylo dost velké na to, aby to dokázalo zacházet s ba-toletem. Nebylo by to zvláštní? Buď by to bylo zábavné, nebo strašné. To se nikdy nedozví, protože namísto vyrůstání v divočině či náhlého sežrání se mu dostalo výchovy od sestřenic Spratfordových – milujících a potrhých. Ovšem o nic víc potrhých než většina lidí ve městě – to musel uznat.

Šoural se po prašné šterkové cestě, která se táhla téměř tři čtvrtě kilometru k hlavní silnici, a v ruce si pohrával s deštníkem. Otáčel jím kolem dokola a odpichoval se s ním od země. Jednou. Dvakrát. Do rytmu chůze, jako by to byla hůl – ale ne jako ta slečny Claire. On měl deštník jen pro parádu. Cameron nikam jít nemusel, ale jejich dům ho dusil, a stejně tak ho dusily i staré dámy. Co na tom záleželo, že to myslely dobře? K čertu, nemysleli to snad všichni dobře?

Možná, že ne, pomyslel si temně.

Když o tom tak přemýšlel, možná dokonce ani ony dvě.

2

STÁTNÍ SILNICE 177

V autorádiu to hlasitě zašumělo, zrovna když doznávaly poslední tóny písně „Aqualung“, a tak se Titus natáhl a začal si pohrávat s knoflíkem. Nepomohlo to. Šumění zůstalo, ale hudba přestala hrát úplně. Hlasitě zaklel a zmáčkl tlačítko na přepínání stanic, levé i pravé, jen aby našel cokoliv, jen ne stanici s nedělními křesťanskými chválami – jedinou stanicí, která v té pustině chytala signál.

Melanie si na sedadle spolujezdce opřela hlavu o okénko a vyfoukla na sklo lehký obláček páry. „Proto tady tomu říkají zapadákov.“

„Vždycky můžeme připojit můj telefon. Než jsme odjeli, stáhl jsem si celou kolekci svých oblíbených písní.“

„Proč jsi to udělal? Myslela jsem, že jsme se dohodli, že –“

„Já vím, já vím,“ chtěl ji včas zarazit. „Myslel jsem jen na cestu tam a zpátky. Až doteď nám fungovalo rádio, tak to nebylo potřeba.“

„Takže... nebudeš si celý týden na mobilu pročitat maily, že ne?“

„Jen vždycky ráno a pak už ani ťuk. Klidně nechám nabíječku v autě, jestli ti to udělá radost.“

Melanie se zamračila. „Proč by mi to mělo dělat radost?“

„Jde o gesto.“ Zatnul prsty do volantů. „Víš přece, že musím občas zkontrolovat práci. Ale Pete říkal, že jednou denně to bude stačit.“

„Zrovna na našich líbáncích.“

„A jak jinak bych za ně podle tebe mohl zaplatit? Ale no tak... Nebuď taková. Bude to určitě zábava. Jen ty, já a naše nová kánoe.“

„Doufám, že máme dost repelentů.“

„Necelé čtyři litry by měly stačit. Jsou vzadu v kufru se zbytkem vybavení. Tohle byl *tvůj* nápad,“ připomněl jí. „To tys říkala, ať jedeme sem.“

„Já toho říkám spoustu.“

Byla to od ní snadná nahrávka, tak to nechal plavat. „Skvěle si to spolu užijeme,“ pronesl, jako by to byla mantra. „Bude to zábava. Brácha říkal, že ty chatky jsou bezva.“

„No, alespoň nebudeme ve stanu.“

„Žádné stany,“ slíbil jí snad už posté. „Chatky s elektřinou a vodou. Jako civilizovaní lidé.“

„Určitě to bude fajn. Bude se nám to líbit,“ odříkala svou mantru i ona. „Jak dlouho ještě pojedeme?“

Titus vytáhl telefon z držáku a podíval se na GPS. „Už jsme prakticky na území močálu.“

„A jak daleko je to ještě k chatkám?“

„Dál, než jsem si myslel,“ zamumlal.

„Ztratili jsme se?“ Melanie vykoukla z okénka a akorát uviděla nápis STÁTNÍ SILNICE 177.

„Ne. Jen přijíždíme k parku ze špatného směru. Hlavní vchod je na východě, a my přijíždíme ze západu. Kdybychom nejdřív zajeli do Jacksonvillu, bylo by to snazší.“

„Už jsem ti říkala, že do Jacksonvillu nechci.“

„Jo, a proto jsme tam taky nejeli.“ Ještě nikdy nepotkal nikoho, kdo byl ochotný najet stovky kilometrů, jen aby se vyhnul svojí dokonalé milé matce. „A tak teď tvrdneme v tomhle zapa-dákově. Je to holt něco za něco.“

Opřela se zpátky do sedadla. „Rozhodně to za to stojí.“

Bez hudby se oba ponořili do ticha a omezili se na sledování malé silničky klikatící se skrze lesy jižní Georgie, jež se začínaly překotně měnit v močálovitou krajinu. Pneumatiky auta drn-caly, když přejížděli po dřevěném mostě vedoucím přes říčku či snad malý potok, nebo jen neobyčejně hlubokou louži poloslané vody, která jim dávala oficiálně na vědomí, že opouští zónu suchých borovicových lesů – a vůbec všeho, čím za poslední hodinu projeli. Teď se nacházeli na vnějším okraji vlhkého a temného močálu Okefenokee, kde nad zemí vykukovaly kořenové pahýly cypřišů a líný teplý vánek si pohrával s orobinci a další vlhko-milnou květenou.

„Co když tam budou aligátoři?“ zeptala se Melanie. Hlas se jí chvěl, jak jejich SUV s rachotem zdolávalo poslední úsek vratkého mostu.

„Ti tam budou určitě. To přece víš.“

„Co budeme dělat, když nějakého potkáme?“

Titus si povzdechl. „Nebudeme si ho všimnout a on nás taky ne. Děláš, jako bys nikdy žádného neviděla.“

„V Nashvillu žádní nejsou.“

„Ale vsadím se, že v Jacksonvillu ano.“

„Nikdy jsem tam žádného neviděla,“ řekla trucovitě. Ti-tus nedokázal říct, jestli za to byla ráda, nebo se naopak cítila

zklamaná. „Umí rychle běhat? A žerou taky lidi?“ Vytáhla telefon, jako by snad mohla na svoje otázky najít odpovědi, ale nebyl tam téměř žádný signál, a tak ho zase uklidila.

„Ne,“ řekl ze široka. Nebyla to tak docela pravda, ale to ona nevěděla, a jelikož tam nebyla Wi-Fi, nemohla se s ním přít.

„A co tedy žerou?“

„Všechno kromě lidí. Ryby,“ dodal rychle, aby mu nevyčetla, že si z ní utahuje. „A ptáky a hady. A taky žáby. Většinou jen malé tvory. Ale někdy dostanou chuť i na psy.“

„Fuj.“

„Taky jim chutnají žužu bombóny s arašídovým máslem.“

„To pěkně kecáš.“

Zavrtěl hlavou. „Nekecám. Když jsem byl malý, můj strejda – byl to teda dost uhozený nápad, ale strejda byl prostě blbec – chodíval na jeden most, asi jako tenhle,“ ukázal na most vpředu. „A házel jim žužu bombóny do vody. Takový ty velký, co se dají opékat nad ohněm. Aligátoři se po nich mohli utlouct. Vždycky se shromáždili kolem dokola s tlamami otevřenými dokořán.“

„Vzali jsme s sebou nějaké arašídové máslo nebo žužu?“

Titus procedil skrze zuby: „My je ale nebudeme krmit –“

„Ne pro zábavu, ale v případě nutnosti. Mohli bychom si vozit v kánoji nějaké pamlsky a případně je hodit do vody a pak utíkat na druhou stranu.“

„Utíkat v kánoji?“

„No tak pádlovat.“ Melanie pokrčila rameny. „To je fuk.“

„Nemůžeš přepádlovat... víš co, to je jedno. Aligátoři nechtějí žrát lidi a jsem si jistý, že je zakázaný krmit je arašídovým máslem nebo žužu bombóny, nebo čímkoliv jiným. Kéž bych o tom vůbec nezačínal.“

„*Breakin' the law, breakin' the law...*“ Melanie si potichu zpívala.

„Zlato, když je budeš krmit, budou tě pronásledovat. Jako v *Čelistech*.“

„*Aligátorožralok*. Už to někdo natočil? Měli by o tom natočit horor.“

To od ní nebyl úplně nejhorší nápad. „Jestli to už neexistuje, určitě to někdo brzo natočí.“

Jejich SUV s rachotem přešlo přes další zubožený most. Už jich za sebou měli několik a jejich stav se s každým dalším zhoršoval. Je to přece státní park, ne? Vláda by měla mosty nějak udržovat.

Někdo by opravdu měl.

Titus tomu věřil asi natolik, nakolik Melanie věřila v existenci aligátorožraloků, ale protože jí nechtěl zavdávat další příčinu ke stížnostem, raději mlčel. Měl pocit, že značnou část dohledné budoucnosti bude muset strávit mlčením. A nelíbilo se mu, jak se ohledně toho cítí.

Pokradmu na ni sjel pohledem. Dívala se ven z okénka a hledala aligátory, nebo cokoliv jiného, nad čím by mohla reptat. Uvědomil si, že už v sobě sbírá síly na další její brblání, když najednou řekla: „Bude pořádné horko.“

Pevně sevřel volant a přemýšlel, jestli ho tím nemůže nějak poškodit. „Ne víc než ve Valdostě.“

„Ale rozhodně víc vlhko. A víc brouků.“

„Chceš tím říct, že se chceš vrátit domů?“

Nepodívala se na něj. „Určitě to bude v pohodě.“

„Byl to *tvůj* nápad!“

„Nebyl!“ vyštěkla. Zvedla si nohy na palubní desku. „Přestaň to pořád opakovat. Vkládáš mi slova do úst.“

„Řekla jsi, že bychom si měli projet močál na kánoi.“

„Ne, řekla jsem, že jsem to ještě nikdy nezkusila. A když jsi mi vyprávěl, jak to bylo v dětství bezva, znělo to dobře. To ty

ses rozhodl, že takhle strávíme líbánky. Zarezervoval jsi tenhle výlet, protože jsi mě neposlouchal.“

„Já jsem tě poslouchal. Jenže od té doby, co se tvoje matka přestěhovala na Floridu, tak tam odmítáš jezdit. Takže jsem tě nemohl vzít na svoje oblíbené místo do parku Highlands Hammock. A proto jsme se dohodli na Okefenokee. Bylo to pro tebe pohodlnější.“

Pohrdlivě si odfrkla. „Pohodlnější? To je pěkný nesmysl. Mám ráda hotelový servis. To ze mě ale ještě nedělá žádnou princeznu!“

„Tak proč jsi s tím vůbec souhlasila, když tak nesnášíš přírodu?“ zeptal se a zadíval se na cestu před sebou. Ten most vypadal divně.

„Není pravda, že nesnáším přírodu. Ale plavení se po močálu mi nepříjde zrovna jako odpočinková dovolená.“

Titus přejížděl prsty po volantu a v duchu počítal každý jeho vroubek, zatímco se snažil uklidnit. „Máme si spolu užít skvělý týden, něco spolu podniknout.“

„Bude to fajn. Užijeme si to.“

„Byl to *tvůj* nápad.“

„Ty to prostě budeš opakovat pořád dokola, co?“ Vyzula si boty ze sandálů a opřela si nohy o čelní sklo. „Je to pořád stejné. Ty se pro něco rozhodneš a pak se rozhodneš, že to chci i já. Kdo to všechno vymyslel? A kdo došel nakoupit všechno to vybavení?“

„Já. Víš, že jsem to byl já. Protože tys mi řekla, ať to udělám, že sama nevíš, co budeme potřebovat.“

„To je částečně pravda,“ uznala.

„Nevzpomínám si, že bys nadávala nebo fňukala, když jsem ti řekl, ať si koupíš nové plavky. Prokrista, Mellie. Nehádej se se mnou, prosím. Jestli chceš, tak to celé odpískáme, otočíme se a půjdeme někam do hotelu. Je mi to fuk.“

„Moc dobře víš, že to jsem taky neřekla. Zase to děláš. Vkládáš mi slova do úst.“

Titus uvolnil sevření na volant a vzteky do něj praštil. „Tak co teda vlastně říkáš?“

Melanie rovněž zvýšila hlas a odvětila mu stejným tónem: „Říkám, že to bude v pohodě! Nikdy dřív jsem to nezkusila a nevím, jestli se mi to bude líbit, ale půjdu do toho s tebou, protože o tom přece líbáanky jsou, ne?“

„Ty se ani nepokusíš dát tomu šanci. Budeš si celou dobu jen stěžovat. Jsi totálně vyděšená ze všeho nového – jiného!“

„Jestli si tohle myslíš, tak to udělej – přestaň jen vyhrožovat, že to odpískáme, a otoč auto.“

„To by se ti líbilo, co?“ Jen co to vypustil z pusy, věděl, že řekl pěknou pitomost. Teď se cítil rozpolcený – napůl to chtěl zabalit, než se situace ještě zhorší, a napůl ji chtěl potrestat týdenním plavením se po močálu za to, že je tak nesnesitelná.

„Byla bych ráda, kdybys na mě přestal křičet!“

Už se chystal odpovědět jí stejným tónem, ale včas si to rozmyslel.

Byla nervózní a on byl taky nervózní a celá ta věc s manželstvím najednou přestávala vypadat jako dobrý nápad – ne jako když se pro to rozhodli. Jenže už bylo pozdě. Už vyplnili papíry a byli teď legálně „pan a paní Bellovi“.

Napočítal do pěti, lehce pohladil volant a pak na okamžik mrkl na ztichlé rádio. „Promiň, že jsem na tebe křičel. Nechtěl jsem křičet.“

„Odpouštím ti.“

Přál si, aby to neříkala nahlas. Nějak to věci jen zhoršilo – jako by ona nenesla žádný podíl viny. Stejně to ale nechal plavat. Moudřejší ustoupí. Hluboký nádech – zadržet dech – hluboký výdech.

„Dobře. Tak pojďme zkusit, jestli to celý týden nějak zvládneme, ano? Žádné hádky. Nebudu ti vkládat slova do úst a ty se doopravdy pokusíš si to užít. A jestli se ti to nebude líbit,“ dodal ještě, „můžeme se sbalit a odjet dřív. Vrátime se do Valdosty a ubytujeme se někde v hotelu.“

„Přísaháš?“

„Přísahám. Ale musíš to aspoň zkusit.“

„Zkusím. Řekla jsem, že jo.“

„Dobře.“

„Dobře,“ řekla a založila si ruce na prsou, jako by jejich rozhovor považovala za skončený.

Titus změnil téma. „Poslyš, viděla jsi tu značku?“ zeptal se jí.

„Kterou? Tu s mostem?“

„Ne, tu s parkem. Je to ještě pět kilometrů a pak už jen odbočíme na silnici, která nás dovede rovnou za Stephenem Fosterem. Budeme projíždět přímo skrze močál. Bude to bezva.“

„My ještě nejsme v močálu?“

Rozhlédl se ze strany na stranu a pak vykoukl okénkem ven. „Myslím tím, že budeme projíždět přímo státním parkem. O tom mluvím.“

„Je támhleto před námi už vchod?“ zeptala se. Přidržela si nad očima ruku, jako by si je chtěla zastínit, i když pozdně odpolední slunce už jim hrálo do zad a svou duhově oranžovou barvou dávalo vyniknout černým, zeleným a šedým odstínům okolního močálu.

„Cože? Ne, nemyslím si. To je jen další most. Jsou jich tu snad stovky!“

„Na most je to moc úzké. Podívej, je tam jen jeden jízdni pruh.“

Titus zpomalil a pak úplně zastavil. „Do háje, máš pravdu.“

„Já mám vždycky pravdu. Je zbytečné kvůli tomu klít.“

„Už zase se snažíš vyvolat hádku?“

Povzdechla si. „Ne, to byl jenom vtip.“

„No dobrá. Promiň. Vydrž,“ řekl a zajel ke krajnici – pokud se tomu tak dalo vůbec říkat. Jejich auto se nebezpečně nahnulo do škarpy, ale zůstalo stát na okraji silnice. Titus stáhl okénko a vyklonil hlavu ven. „Neslyším žádná jiná auta.“

„Já taky ne, ale nevidím na druhou stranu mostu. Ty ano?“

Dlouhé provazce španělského mechu volně visely z okolních stromů a hustý porost listoví zabraňoval výhledu na konec mostu. Mohlo jít o velkou vzdálenost, ale stejně tak jen o malý kousek. Z místa, kde parkovali a mžourali na jedinou cestu vpřed, se to nedalo poznat. „Ne, je to dost zarostlé. Počkej tu na mě,“ řekl Titus naléhavě. „Půjdu se podívat ven.“

S obtížemi otevřel dveře, jak bylo auto nahnuté doprava. Zatlčil do nich rukou i nohou a vydrápal se na hrubou asfaltovou silnici, která kromě žluté přerušované čáry uprostřed nebyla nijak značená.

Kolem něj bylo všechno temné a vlhké a těžkým vzduchem se neslo bzucení hmyzu a vzdálené výkřiky ptáků. Slunce nad jeho hlavou ještě svítilo dost na to, aby zarostlé prostranství před ním nebylo úplně ponořené do tmy a zároveň se lehce třpytilo do zlatova, jak přicházelo pozdní odpoledne. Jejich původní plán byl dorazit do tmy.

Stihnou to ještě s časovou rezervou. Dokonce i s tímhle malým zdržením.

Vlastně to nevypadalo na úplně malé zdržení.

Měl pocit, jako by se zastavil čas – i když nedokázal říct proč.

Močál se odtud táhl dlouhé kilometry na východ a hranice mezi vodou a zemí se zdála nejasná. Slyšel, jak voda protéká, odkapává

a víří někde dole pod mostem i podél něj. Silnice vlhká nebyla – nepršelo tu. Byla jen úzká a čím dál víc se zužovala, až se slívala do jediného jízdního pruhu, jako by ji prkenný most, který stěží vypadal, že unese kolo, natož auto, svíral v těsném korzetu.

Něco tu nehrálo.

Vedle mostu si všiml značky napůl zakryté mechem a blátem. Došel k ní a rukou odhrnul zeleň, aby si mohl přečíst černý nápis na žlutém pozadí. „Pozor – most s jedním jízdním pruhem. Dávejte pozor na protijedoucí auta,“ přečetl potichu. „Takže to není vtip.“ Pod hlavní značkou byla ještě jedna menší, na níž stálo: Rychlostní limit: 10 km/h.

Slyšel Melanie, jak na něj cosi volá. Na něco se ho ptala, což poznal podle tónu jejího hlasu. Nejspíš jestli něco viděl na druhé straně mostu.

Mávl směrem k ní rukou, ale neohlédl se. Zíral před sebe a snažil se prohlédnout skrze mech, stíny, temné obrysy křovin i klenbu propletených stromů.

Ať ale mhouřil oči, jak chtěl, nedokázal říct, co na ně čeká na druhé straně.

Druhá strana mostu byla příliš daleko a příliš zarostlá a celý obraz se mu před očima vlnil a třepotal. Muselo to být slunečním svitem, který pronikal skrze nekonečné vrstvy listoví. A taky tím vánkem. Muselo to být tou dálkou – nějaká optická iluze, jako ta zvláštní místa na venkovských silnicích, kde zařadíte neutrální a auto samo vyjede do kopce. Nebo mu to tak alespoň připadalo.

Svoji stranu mostu viděl docela dobře – prakticky na ní stál. Očima přelétl po dřevěných prknech až k podivně vyvýšenému hřebenu uprostřed a pak přes vodní hladinu. Ale zhruba uprostřed se mu obraz před očima začal rozmazávat. Vzduch kolem něj se pohyboval jako výpary těkajícího benzínu. Jako horký letní vzduch stoupající z rozpáleného chodníku.

Popošel o jeden krok vpřed a pak ještě o další. Když došel k místu, kde silnice přecházela v most, měl pocit, jako by se vrátil zpátky v čase. Nešlo o moderní železný most pro auta, ale o prastarou konstrukci na několika pilířích. A s tím podivným hřebenem uprostřed... ne, byly tam dva hřebeny... přímo uprostřed, jako koleje...

Za sebou zaslechl šum stahování okénka. Melanie vykoukla ven a zakřičela: „Co tam děláš?“

Zavolal na ni přes rameno: „Tenhle starý most sloužil kdysi pro vlaky. Jsou tu vidět stopy po kolejích.“

„Cože?“

„Sloužil pro vlaky, ne pro auta!“

„Tak proč přes něj máme jet?“

Ta otázka byla zcela na místě. „Protože tudy vede cesta,“ odpověděl a pak sám pro sebe dodal: „Protože tady končí cesta.“ Ne že by tam skutečně končila, ale nechtěl ji děsit. Ačkoliv nevěděl, proč by ji to mělo děsit. Nevěděl ani, proč je sám vyděšený.

Stoupl si jednou nohou na most, jako by to mělo stačit k jeho otestování. Zdál se být pevný, a tak na něm zaskákal a pak ještě popošel o pár kroků vpřed. Musel to být starý most – určitě starší než silnice, po níž přijeli. Tedy kromě toho, že místo silnice tu kdysi musely vést koleje. Zadíval se zpátky na asfalt, ale po kolejích neviděl ani památky. Museli je vytrhat a zaasfaltovat už před mnoha lety.

Proč rovnou nestrhli celý most a nepostavili místo něj nový?

„Srazí tě auto!“ zakřičela Melanie.

„Tady žádná auta nejsou!“ zavolal na ni.

Žádná auta neslyšel ani neviděl, ale nedokázal vůbec dohlédnout na druhou stranu, což nedávalo smysl – most nebyl tak dlouhý, určitě by se na něj nevešlo víc než tucet aut. A kolem nebyla ani mlha, ani kouř, ani cokoliv jiného, co by mu mohlo

zastřít zrak. Ale ať se snažil, jak chtěl, viděl jenom závoj tmavozelených popínavých rostlin, mech a kmeny stromů, které mu před očima splývaly v jeden podivný obrazec. Pokud k němu z druhé strany někdo mířil, možná Tita také neviděl.

„Z toho jednou kouká pořádný malér,“ zamumlal sám pro sebe.

Kdesi pod ním něco šplouchlo a zmizelo pod vodou. Podíval se přes okraj mostu, ale nic neviděl, jen stopu na vodní hladině, kde možná zmizela ryba nebo had. Voda byla kalná a nehybná, spíš bažina než říční tok. Jasně žluté vodní řasy zářily do tmy a zdobily padlé kmeny stromů i vodní hladinu jako poprašek pylu či drobounké okvětní lístky.

Chytil rukama za zábradlí a zkusil s ním zatřást, ale ani se nehnulo. Ten starý most byl zatraceně bytelný.

Naposledy se zadíval na druhou stranu. Viděl opět pouze močál, který mu zastíral výhled velmi podivným, avšak zcela realistickým způsobem.

„Do háje!“ zaklel a zamířil zpátky k autu.

„Cože?“ zeptala se Melanie skrze stažené okénko.

„Řekl jsem do háje. No nic, pojďme to zkusit. Nikdo sem nejede, a i kdybychom do někoho narazili, bude to ta nejpomalejší srážka v historii. Jako na autodromu. Všechno bude dobrý.“

„Ale co když to druhé auto nezpomalí? Co když dostaneme čelní náraz a sjedeme z mostu?“

„Musíš trochu věřit.“ Nasoukal se na svoje sedadlo a nastar-toval. Pak pomalu najel zpátky na silnici. Když se blížili k okraji mostu, udržoval stále pomalé tempo. Pak ještě naposledy zaváhal a přibrzdil, ale potom dal nohu na plyn.

„Nic sem nejede,“ vydechla jeho žena. Jednu ruku držela na bezpečnostním pásu a druhou pevně svírala boční madlo.

Chtěl jí říct, že se chová hystericky. Ale neřekl, protože kdyby byl na místě spolujezdce on, udělal by úplně to samé. Chtěl je

oba trochu povzbudit, a tak řekl: „Po tomhle mostě jezdily vlaky. Unese nás... ať už je sebedelší.“

Jeli doslova hlemýždím tempem. I tříkolka by je mohla zleva klidně předjet.

Stejně jim to ale připadalo moc rychle.

Jakmile opustili silnici se žlutou přerušovanou čarou a plně najeli na most, všechno se zdálo být hrozně hlasité. Pneumatiky drsně drncely a motor namáhavě skučel. V uších jim jasně zněly všechny okolní zvuky: zpěv každého ptáka nad hlavou, náraz každého brouka s tvrdými krovkami do čelního skla. Každé zapraskání a zaúpění mostu pod jejich koly.

Titus zadržoval dech a snažil se nemrkat.

Kamenné bočnice mostu se zdály být tak blízko jejich dveří, že Titus byl napůl přesvědčený, že každou chvíli musí urazit zpětné zrcátko. Kdyby vyklonil hlavu ven, mohl by se otřít o postranní zábradlí. Kdyby si kýchl a škubnul volantem, sjeli by do strany a skončili v močálu.

Ne. Tenhle starý most byl zatraceně bytelný. To by mohla být další mantra. Když si to bude opakovat stále dokola, stane se z toho pravda.

Odmítal se touhle poslední možností zabývat a místo toho zíral přímo před sebe – oči mu slzely a prsty pevně zatínal do ubohého volantu, který si ten den už užil své.

„Tohle je fakt divný, co?“ zašeptala Melanie.

„Je to hodně divný.“ Buď to byla mlha, nebo nějaké zvláštní výpary z močálu – nějaký opar, co jim bránil dohlédnout na druhou stranu. „Je to jen bahenní plyn,“ vysvětlil jí, jako by to nebyla totální kravina. *Bahenní plyn* byl výraz, který sloužil jako vysvětlení pro podivná světla a strašidelné úkazy snad od počátku věků – nebo od té doby, co s tím vědci přišli. Prokristapána, existuje vůbec něco takového?

Vzduch před nimi se podivně chvěl, když zdolávali jedno prkno mostu za druhým.

„Jak dlouhá ta zatracená věc je?“ zeptal se nahlas, ale vzápětí toho zalitoval, protože teď mu na to Melanie zákonitě odpoví.

„Nejspíš hodně dlouhá.“

Krátce a přidušeně se zasmál.

Melanie ho předběhla, než mohl jakkoliv zavtipkovat. „Prosím tě, teď hlavně žádné hloupé vtipy.“

„Nechtěl jsem nic říct.“ Ale přemýšlel o tom. „Dohlédneš... vidíš něco? Vidíš, jestli tam něco nejede?“

Zavrtěla hlavou. „Ne... já prostě... vidím jenom stromy... a vzduch. Víš, co myslím? V podstatě vidím vzduch!“

„Jo, vím přesně, co myslíš.“

„Ty se mi to ani nepokusíš vyvrátit?“

„Ne. Taky to vidím. Prostě bahenní plyn,“ odpověděl jí, ale říkal si, že by to klidně mohl být chemtrail, co tu zanechalo UFO, nebo něco takového. Polknul a trochu šlápl na plyn.

Už mu bylo fuk, jestli do něčeho narazí, chtěl prostě z toho zpropadeného mostu pryč. Chtěl se na něj dívat ve zpětném zrcátku, a až dorazí do tábora, ihned vyndá mapu a najde jim jinou zpáteční cestu – protože jen myšlenka na to, že by se tudy měli vracet, mu naháněla husí kůži.

„Myslím, že už tam skoro jsme,“ řekla Melanie. Z hlasu jí zazněla naděje, nikoliv však jistota.

„To už bychom vážně měli. Přece to nemůže...“ chtěl říct, ale rachot dřevěných prken pod koly byl příliš hlasitý a vzduch příliš prosycený bahenním plynem – jak se rozhodl tomu podivnému úkazu říkat. „Ten most nemůže být nekonečný,“ uzavřel.

„Vždycky jsme spolu byli na dlouhém mostě,“ řekla Melanie monotónně, čímž nepochybně parafrázovala nějakou hlášku, kterou Titus neznal. Dělal to pořád a on to nesnášel, protože

nikdy nevěděl, kdy jde o její vlastní myšlenku, nebo kdy cituje hlášku z nějakého filmu a očekává, že ji bude znát.

„Buď zticha. Neříkej to.“

„Jen jsem chtěla –“

„Je mi to fuk.“ Zakousl se do spodního rtu a mrkáním se snažil zahnat slzy, které se mu nepochopitelně hromadily v očích.

„Tohle se mi nelíbí. Něco je tu špatně.“

„Je to jen most!“ řekla prostě, ale její tón tomu nenasvědčoval. Připomínal spíš ostrý jekot.

Burácení se najednou změnilo a prkna tvořící jízdní pruh vypadala širší – jejich tvar jako by se rozevíral, rozšiřoval a zvětšoval. Zvuk pneumatik přešel z pronikavého rachotu na nízkofrekvenční hukot – nebo vlastně ani ne hukot, napadlo ho. Nebyl to hukot nebo něco jako hřmění. Spíš to znělo jako zvuk vydávaný nějakým zvířetem. Obrovským zvířetem. A velmi rozzuřeným – vyděšeným či zraněným. Možná hladovým. Možná na lovu.

Zavrtěl hlavou a snažil se tu myšlenku zaplašit. Stejně ho ale napadlo: *Jaké zvíře to může být? A pokud je to zvíře, co chce?* Myslí se odpoutal od svých vybělených kloubů na volantu, zvuku, který mu zněl v uších, i nohy na pedálu, jež stále víc a víc šlapala na plyn.

Jeli teď rychleji. Víc než 10 km/h, tím si byl sakra jistý. Tak rychle, že motor kvílel a postranní zábradlí viděli rozmazaně.

Melanie něco řekla. Neslyšel ji. Řekla to hlasitěji, ale on jí nerozuměl.

Poprvé ve svém životě opravdu chápal pojem „tunelová vize“ – pokud to tedy nebylo něco jiného a on si to celé ty roky mylně nevykládal. Čelním sklem viděl pouze jeden pevný bod kdesi daleko vpředu, nejasný kruh bez jakýchkoliv detailů či barev. Pouze pohyb, a všechno kolem se také pohybovalo. Ano,

byl to tunel. V tunelové vizi. Rotující tunel, jako atrakce na pouti
či v zábavním parku – akorát že tohle nebyla žádná zábava.

Titus se zhluboka nadechl.

Melanie stále něco křičela – nebo šeptala.

Znovu se zhluboka nadechl. Nejen že měl oči zalité slzami,
ale také ho pálily.

Zavřel je.

I 3

DO MĚSTA

Hlavní silnice vypadala stěží jako silnice, a už vůbec nebyla v žádném ohledu „hlavní“, tedy kromě toho, že vedla na náměstí, které se nacházelo notný kus cesty směrem na sever. Cameron tudy ale stejně šel. Pokud tahle silnice měla nějaké jméno, nikdy se po tom nepídil. Zdálo se mu to zbytečné. Koneckonců, měla jen dva jízdny pruhy a žlutá čára uprostřed už natolik vybledla, že byla vidět jen tu a tam. Tahle politováníhodná silnice měla stěží krajnici a místy na ní chyběl i asfalt. Po obou stranách ji lemovaly traviny a keře, nízké i vysoké, jež se ve vlhkém větru kolébaly, jako by stály na okraji promenády.

A Cameron jim dělal mažoretku.

Přešel vlevo a začal zvysoka našlapovat, jak se snažil vyhnout přerostlému plevelu vyrůstajícímu z rozbitého asfaltu. Teniskami se zabořil do drobného šterku. Rychle nohu opět vytáhl – neměl ponožky a nechtělo se mu do města přijít s botami